

ГОРЯТЬ, ДИВИСЬ

«Вітаю, пані Майє. На жаль, Ваш роман не тільки надто короткий, але й надто депресивний. Вправно написаний текст, не без певних достоїнств, але наразі я не бачу читача, якого би зацікавила ця велика духовна пригода через «недолюбленість». Тобто пафос твору зрозумілий, але боюся, кожний видавець, до якого Ви будете звертатися, одразу відкладе рукопис убік. Тому наша відповідь – ні.

Вибачайте.
Ваша удача попереду.
Щиро – К. К.»

Я блокую iPad. На столі, крім нього та клавіатури, нічого немає. Серпнево-вересневе світло намагається продертися в спальню крізь закриті штори вниз, по підлозі. Але ні. Ще рано. Дарма я спершу не заварила чай, а отак відразу, невідготвлена, полізла перевіряти пошту. Над ранковими звичками ще треба працювати.

– Ну і хрін з тобою, – кажу я вголос сама до себе. Видихаю.

Такий от, сука, сьогодні в мене ранок. Ой, вибачте, вихованим дівчаткам негоже матюкатись. Мабуть. Що ж, тоді прийдеться вас розчарувати: з вихованням якось не склалося.

Депресивний, значить. Ні, не так – надто депресивний. Ок, щирий К. К., а як підкажете писати про шизофренію? Треба якось запросити вас до нашого психдиспансеру, так, щоб ще краще розумівся пафос твору, якщо що.

З іншого боку, збирати відмови по видавництвах – це ж класика письменницького життя. Ну, хоч якимсь боком я вже в ньому. Але як

би щиро і жалісливо мене не втішали одна поперед одної Енн Ламотт¹, Джулія Кемерон² та Наталі Голдберг³ (типу відмови – класний тренажер; усі через це проходять, е-ге-гей), я голосно, голосно, бляха-муха, заявляю: відмови – повна хуйня! Що вони в біса тренують? Як варити супчик після «ваш рукопис нам не підходить»? Як випити пів пляшки джину після «ваш роман надто, сука, депресивний»? А може, як займатися сексом після отого сухого «вибачте, ні»? Секс на сухо – задоволення сумнівне, якщо що, і не треба нам такого.

Ну, коротше, я розлючена. Чи зла. Чи вибішена. Чи взагалі вбита. У голові крутиться «сприймай це адекватно, як досвід, ти ж доросла». Та де там. Я вже бачу перед собою чорно-сірий осінній ліс, де на гнилій траві туман, а десь угорі насміхається сич.

– Без-дар-ність. Без-дар-ність. Ти – без-дар-ність, – не затихає те сіре пернате падло.

А якщо письменство – то й справді не моє? Скільки вже, десять чи одинадцять відмов? Жодного переможного досягнення в літературних конкурсах. Жодного запрошення на літературний вечір, навіть на пар-

¹ Енн Ламотт – американська письменниця та викладачка письменницької майстерності. Крім її «Пташки за пташкою», я нічого не читала. Головний урок із книжки – це, власне, і є «пташка за пташкою» або «крок за кроком, Бріт Марі» (але це вже Бакман). Нащо писати цілу книжку про те, що й так ясно з назви, – я хз. Але то таке.

² Джулія Кемерон – американська викладачка, письменниця, поетеса, драматургиня, режисерка, журналістка й у минулому алкозалежна. На останньому, власне, і побудовані її найвідоміші книжки: «Шлях митця», «Золота жила», «Право писати», «Довгі прогулянки», «Пошук джерела», «Розмова з Богом» та ін. Я всі їх читала, і здається, що «Шляху митця» було б якраз достатньо. Решта – з пустого в порожнє і що далі, то більше про алкоголізм. Перебір, Джуліє.

³ Наталі Голдберг – американська письменниця, викладачка письменницької майстерності, ораторка. Я читала «Человек, который съел машину». Це одна з найкращих книжок про письменство ever (в топі з Кінгом і Мураками; про них ще буде). Тут тобі і неймінг, і дзен, і практика, і ненав'язлива мотивація. Коротше, баланс класний.